

MARITH

ontdekt de taal van dieren

Copyright © 2018 Astrid de Heij-Brouwers | ABBooks
Heerhugowaard

Ontwerp: Astrid de Heij-Brouwers
Druk: printen-en-binden.nl

ISBN 978-90-827629-1-4
NUR 283

Geschikt voor kinderen van 9-13 jaar en misschien zelfs wel
voor volwassenen die opnieuw het kind in zichzelf willen
ontdekken.

© Alle rechten voorbehouden.

MARITH

ontdekt de taal van dieren

VOORWOORD

Om met een dier te kunnen communiceren, moet je het vertrouwen winnen.

Behalve dat je daar eerlijk en geduldig voor moet zijn heb je ook inzicht nodig in het gedrag van het dier.

In het verhaal van *Marith* neemt Astrid je mee in de wereld van communiceren met dieren en laat zij zien hoe dat werkt!

Naast dat het een leuk en spannend boek is, is het dus ook nog leerzaam. Het laat je zien dat een dier ook een wezen is met unieke gevoelens en behoeftes. Een dier is geen speelgoed, maar...als je elkaar begrijpt, dan is en wordt het echt je maatje!

Veel leesplezier!

Piet Hellemaars

Dierenarts en presentator bij *Beestengeluk* en *Rob's grote tuinverbouwing* (SBS6)

INHOUD

1. Mits	7
2. Nieuwe buren	15
3. Wandelen met rinze	21
4. Het riempje	27
5. Een verwarrend gesprek	35
6. Kind aan huis	41
7. Rinze is weg	47
8. Op zoek naar rinze	51
9. Geen spoor van rinze	59
10. Dromen zijn bedrog, of toch niet?	63
11. Rinze komt terug	73
12. Een mooi cadeau	85
13. Een lastige keuze	89
14. Een artikel in de krant	91
15. Rinze's verassing	107
16. Beroemd	111
17. Een hond die meedenkt	117
18. Puppy's	121

Voor alle kinderen en dieren

Dat ze elkaar mogen zien voor wie ze werkelijk zijn.

MITTS

Twee kleine ronde vlekken blijven achter waar Marith zojuist met haar voorhoofd en het puntje van haar neus tegen het raam heeft gestaan.

Ze vindt het heerlijk om, voordat ze zich gaat aankleden, met haar gezicht tussen de gordijnen door tegen het koude glas te staan. Ze kijkt dan de tuin in, precies op het kleine grafje dat aan de voet van de steeds groter wordende haag ligt. Daar in de koude natte aarde, ligt hun poes begraven.

Eigenlijk vindt Marith dat Mits háár poes is geweest. Er was niemand die haar zo goed begreep en aanvoelde als Mits. Tenminste, dat vond Marith zelf.

Haar ouders dachten daar in die tijd anders over. Die vonden dat ze zich aanstelde. Mits was een lieve poes. Niet meer dan een leuk en gezellig huisdier. Marith had dat heel anders gezien.

Mits was bij haar geweest toen ze haar been had gebroken. Mits had haar gezelschap gehouden toen ze niet buiten kon rennen en spelen met de andere kinderen.

Veel van haar vriendjes en vriendinnetjes waren in het begin nog langsgeslagen. Dan deden ze bordspelletjes. Toen het na een aantal dagen mooier weer werd, bleven de meesten maar kort om daarna buiten te gaan spelen.

Marith kon het hen niet kwalijk nemen. Zelf hield ze ook het meest van buiten rondjes fietsen en in bomen klimmen. Haar moeder zegt dan ook regelmatig dat ze een halve jongen is.

Mits was haar steun wanneer ze verdrietig was of zich alleen voelde. Soms vroeg Marith dan aan Mits of ze haar even mocht vasthouden en knuffelen. Mits kwam dan aantrippelen en gaf haar kopjes tegen haar been alsof ze wilde zeggen: 'Kop op, ik ben er voor je.' Nu is dat verleden tijd.

Twee jaar geleden werd het kleine grafje voor Mits in hun achtertuin gegraven. Het was snel gegaan. Marith had gevoeld dat er iets mis was. Ze had tegen haar

moeder gezegd dat Mits zich niet goed voelde. Haar moeder had het afgewimpeld en gezegd dat Mits waarschijnlijk iets verkeers van de straat gegeten had. Soms deed ze dat. Dan was ze een paar dagen niet helemaal lekker.

Marith had gevoeld dat het dit keer anders was. Ze kon niet zeggen waarom, maar ze voelde het heel sterk. Ze had bij haar ouders tot huilens toe gesmeekt om met Mits naar de dierenarts te gaan. Toen ze eindelijk gingen, bleek dat Mits niet meer geholpen kon worden. De dierenarts had haar dezelfde middag nog laten inslapen.

Marith was ontroostbaar geweest. Verdriet en boosheid streden om het hardst. Pas na een hele lange tijd zwakte het gevoel een beetje af. Nu kijkt ze alleen iedere ochtend nog een paar minuutjes naar het kleine grafje van het diertje dat zoveel voor haar betekend heeft.

Een andere poes is er nooit gekomen. Haar ouders waren toch wel wat geschrokken van Mariths reactie op het overlijden van Mits. Ze hadden geen zin meer in de zorgen voor een dier en vonden een excuus in de allergie van haar broertje Jasper.

Marith kijkt nog maar eens uit het raam. Niet alleen naar het grafje, maar ook naar de tuin van het huis naast hen.

Pappa heeft gezegd dat als ze vanmiddag thuiskomt, de nieuwe buren er misschien wel zijn. Het huis heeft een paar maanden leeg gestaan nadat hun oude buurvrouw naar het bejaardentehuis was gegaan. Haar elf jaar oude hondje Sammy was naar haar dochter gegaan.

Marith had het hondje vroeger vaak uitgelaten. Het beestje was veel te dik en luisterde slecht, maar Marith had in zijn vriendelijke blik toch een vriendje gevonden.

De buurvrouw was de laatste maanden slecht ter been. In de tijd dat Marith met Sammy wandelde kon ze haar verhalen kwijt over alles wat haar zoal bezighield. Toen de oude buurvrouw naar het bejaardentehuis ging, was Marith helaas ook haar laatste maatje kwijtgeraakt. Sindsdien voelt ze zich soms een beetje eenzaam en verloren.

Marith zou erg graag zelf een hondje willen aan wie ze haar verhalen kwijt kon. Een hondje dat haar helemaal zou begrijpen. Maar dat zou voor haar ouders zelfs meer werk betekenen dan het verzorgen van een poes. Dat zat er dus zeker niet in. Marith had haar moeder gesmeekt en gezegd dat zij er goed voor zou zorgen, maar het had niets geholpen.

Een gil vanuit de badkamer haalt Marith uit haar sombere gedachten. Met een grijns op haar gezicht pakt ze haar favoriete spijkerbroek uit de kast. Haar vijfjarige

broertje Jasper heeft een hekel aan de verplichte wasbeurt 's ochtends en krijgt de boel bij elkaar.

Gelukkig is zij groot genoeg om zelf alles te doen. Ondanks dat ze nog maar twaalf is, voelt Marith zich vaak al heel wijs. Ze snapt niet waar mensen zich soms zo druk over maken. Voor haar zijn veel dingen simpel. Ze kijkt graag naar de natuur. In het voorjaar groeit alles moeiteloos. In de zomer krijgen de planten en bloemen zaden of vruchten. In het najaar ziet ze de bladeren verkleuren en afsterven om in de winter volledig te verdwijnen.

Minder leuke dingen probeert ze zo snel mogelijk te vergeten. Dan geniet ze van nieuwe dingen ontdekken en lachen met haar vriendinnen.

Beneden staat haar ontbijt al klaar. Terwijl ze een boterham in haar mond propt schenkt ze haar melk in. Ze stopt haar broodtrommel met de boterhammen voor tussen de middag en een flesje drinken in haar rugzak.

Marith heeft vandaag wel zin in school. Het wordt vast een leuke dag. Ze krijgt vandaag les over dieren. In haar klas zijn ze bezig met een project over het leven van dieren in de stad. Je zou denken dat er alleen duiven, kauwtjes en eksters in de woonwijken rondvliegen. Maar er is veel meer te vinden.

Marith, die vaak in de tuin en het park te vinden is, weet dat wel. Zij heeft regelmatig egeltjes gezien en zelfs een muis bij hen in de tuin. Dat heeft zij haar moeder maar niet verteld. Die zou direct een muizenval gezet hebben. Dat wilde Marith de muis en zijn familie niet aandoen.

De fietsbel die klinkt geeft aan dat Karen er is. Haar beste vriendin woont net buiten de stad en moet altijd een behoorlijk eind fietsen. Omdat ze langs het huis van Marith komt, haalt ze Marith altijd op.

Terwijl Marith de laatste hap van haar ontbijt opeet, kletst Karen honderduit over van alles en nog wat. De laatste tijd gaat het nogal over haar twee oudere broers die sinds kort allebei verkering hebben. Karen vindt het reuze interessant en heeft het alleen nog maar over de liefde. Marith vindt dat verliefde gedoe maar niks.

Tien minuten later zitten ze allebei op de fiets op weg naar school. Karen vol van het liefdesgedicht dat haar broer schreef en zij stiekem gelezen heeft. Marith met haar gedachten bij de les van vandaag. Ze gaan naar buiten om dieren te spotten.

Helaas gaat de dag niet zoals gehoopt. Er zijn niet genoeg hulpouders komen opdagen. Hierdoor heeft de juf het uitje uitgesteld. Met een chagrijnig gezicht zit Marith haar middag op school uit. Het lijkt meteen tien keer zo lang te duren.

Op de terugweg naar huis heeft Karen het dit keer over een Arend van Diepen die in een parallelklas zit. Dat is nou wel een jongen waar ze verliefd op zou willen worden. Met een zucht hoort Marith de lijst van geweldige eigenschappen van Arend aan. Hoe gek ze ook op haar beste vriendin is, Marith wordt er wel een beetje moe van. Ze denkt niet dat ze zelf ooit zo overdreven “verliefderig” zou doen.

Als ze bij Marith in de straat de hoek om fietsen moeten ze vol in de remmen. Op het fietspad staat een enorme verhuishwagen die de boel volledig blokkeert. Dozen en stoelen staan her en der verspreid. Er klinken nijldige stemmen vanuit de laadruimte van de verhuishwagen.

Met open mond kijken de meiden elkaar aan als een paar dikke billen in een afgezakke spijkerbroek in de opening van de vrachtwagen verschijnt. Jakkies!

Met een klap laat de man de zware bank vallen en sjort met één hand zijn broek een stukje omhoog. Vanuit de vrachtwagen horen ze opnieuw een hoop gevloek. De man voelt dat hij bekeken wordt en draait zich om.

Met een verhit hoofd zegt hij: ‘Je moet er gewoon effe omheen, hoor! Wij gaan voorlopig nog niet weg!’

Als Marith en Karen blijven staan komt de andere man kijken waarom zijn maat gestopt is met tillen.

Met een grijns van oor tot oor vraagt Karen: ‘En, zijn jullie Mariths nieuwe burenen?’

NIEUWE BUREN

Lekker dan! denkt Marith als ze later in de tuin zit. Karen had het een geweldige grap gevonden om zich voor te stellen dat deze mannen haar nieuwe burens zouden worden.

Karen had met haar levendige fantasie een beeld geschetst van mannen met vette bierbuiken en afgezakke slobberige broeken. Bierfeesten in de tuin en mannen die scheldend aan het barbecueën zijn.

Geen prettig plaatje, vond Marith. Maar toen Karen met een zware stem brulde: 'Verdomme, wie heeft mijn worst aan laten branden?' schaterde ze het uit.

Gelukkig was de verhuishwagen twee uur later vertrokken en was de rust in de straat teruggekeerd.

Wie nu precies de nieuwe burens zijn weet ze nog niet. Er hadden veel mensen rondgelopen om te helpen verhuizen.

Nadat ze die middag nog een uur lang geprobeerd hadden te raden wie er dan wel zou gaan wonen was Marith de tel kwijtgeraakt. Karen was naar huis gegaan, waarna Marith haar rekenboek uit haar tas had gehaald. In haar kamer was ze begonnen met de lesstof voor de komende Citotoets.

Pas twee dagen na de verhuizing wordt duidelijk wie er is komen wonen. Voor de deur staat een jongen samen met een lange man een gloednieuwe brommer te bewonderen.

Marith had de jongen tijdens de verhuizing ook gezien. Uiteraard had Karen hem ook opgemerkt. Ze was direct op zoek gegaan naar zijn pluspunten. Een paar daarvan waren onmiddellijk duidelijk. Hij was ouder dan zij. Te zien aan de stoere brommer minstens zestien. Hij was lang, had een leuke kop met donkerbruin haar en droeg, volgens Karen, geweldig coole kleren.

Marith voelt zich een stukje lichter nu ze weet dat hij haar buurjongen is. Er is ook nog een leuke blonde vrouw naar buiten gelopen. Wat Marith betreft zien ze eruit als vriendelijke mensen.

Het is zaterdag als Marith boven aan de trap zit te wachten. Mariths moeder was de buurvrouw in de supermarkt tegen gekomen en had ze allemaal uitgenodigd voor de koffie.

Marith zit zo dat je haar vanuit de hal niet kan zien, maar zij wel alles in de gaten kan houden. Een prima plek dus om te kijken of de buurjongen ook mee komt. Met een kleur op haar wangen zit ze te wachten. Niet dat ze verliefd is of zo, maar het is wel spannend.

Vijf minuten later wordt er aangebeld. Het valt haar een beetje tegen dat hij niet is meegekomen. Teleurgesteld loopt ze terug naar haar kamer. Als ze nog zin heeft gaat ze straks wel naar beneden.

Omdat ze geen zin heeft de hele middag boven te blijven loopt ze na een kwartiertje toch de trap af. Uiteindelijk is ze ook wel nieuwsgierig naar deze nieuwe mensen.

Voordat Marith echter door de keuken de tuin in kan lopen wordt ze begroet door het gekef en gekwispel van een klein hondje.

Stomverbaasd kijkt ze naar de hond die in hun keuken rondloopt. Dan zakt ze door haar knieën om het beestje te aaien. Nadat het beestje eerst een paar keer om haar eigen as heen draait rent het naar buiten.

Marith loopt snel achter haar aan. In het aangename voorjaarszonnetje zitten haar ouders samen met hun nieuwe burens aan de koffie. De buurvrouw kijkt lachend op en stelt zichzelf voor als Anita Brachman. Haar man heet Thomas en het hondje Rinze.

Haar moeder had er geen gras over laten groeien en had aan Anita verteld dat Marith gek is op dieren.

‘Je moeder heeft ons uitgelegd hoe het zit met je broertje Jasper. Omdat we vandaag lekker buiten kunnen zitten mocht Rinze gezellig mee,’ legt ze uit. ‘Ik dacht dat je dat wel leuk zou vinden.’

Hm, leuke en slimme buurvrouw, denkt Marith. Ze is in het gras gaan zitten om Rinze te aaien. Die maakt met een tennisbal in haar bek gekke sprongen om haar aandacht te trekken. Zodra Rinze de bal laat vallen pakt Marith hem snel op. Met een tevreden gevoel gooit ze de bal wat verder de tuin in waarna Rinze hem weer gaat halen. Een spelletje waar ze beiden pas na drie kwartier genoeg van krijgen.

Als Anita en Thomas naar huis gaan is de afspraak gemaakt dat Marith zo vaak als ze wil met Rinze mag komen spelen.

’s Avonds in bed ligt Marith nog lang aan deze fijne middag te denken. Die nacht droomt ze over een roedel

honden die er allemaal uitzien als Rinze. Zij is hun leider en ze rennen door bossen en over velden.

De volgende ochtend is ze al heel vroeg wakker. Het is nog donker en haar ouders slapen nog. Om niets te vergeten van haar bijzondere droom doet ze het licht aan en pakt stilletjes haar dagboek. Terwijl ze zich alle details probeert te herinneren schrijft ze het hele verhaal op.

Als ze klaar is doet ze het licht weer uit. Ze heeft nog een vol uur voordat de wekker gaat. Tevreden draait ze zich op haar zij en doet haar ogen weer dicht. Misschien droomt ze nog wel iets leuks.

Karen komt haar ophalen om samen naar school te fietsen. Dit keer is het Marith die het hoogste woord voert. Karen vindt het niet erg. Zij is blij voor haar vriendin. Zij weet hoe erg Marith de dieren mist. Als Marith bij Karen thuis is gaan ze vaak even langs Karens opa, die een stukje verderop in een boerderij woont. Hij heeft een aantal kippen en een eigenwijze Shetlandpony met de naam Flip.

Toen Karen en Marith nog klein waren mochten ze op hem rijden. Maar Flip is nu oud en wil geen kinderen meer op zijn rug. Ze hadden het stiekem nog wel een keer geprobeerd maar Flip was boos geworden en had gebeten. Marith had tegen Flip gezegd dat ze begreep

dat het hem zeer deed. Ze had Flip beloofd dat ze niet meer op hem zouden rijden. Sindsdien ging het weer goed en liet Flip zich lekker borstelen en vertroetelen.

Karen is trouwens wel trots op haar vriendin. Ze vindt het knap hoe Marith met dieren omgaat en ze zo goed begrijpt. Karen heeft weleens tegen Marith gezegd dat ze een dierentolk is. In een programma op tv heeft ze gezien hoe iemand met dieren kon praten. Die vrouw noemde zich een dierenfluisteraar of dierentolk.

Marith weet het allemaal niet zo. Daarvoor moet je toch volgens haar wel héél speciaal zijn en bovendien, haar moeder ziet haar al aankomen. Een dochter die met dieren praat!

WANDELEN MET RINZE

's Middags na school gaat Marith direct naar huis. Ze gooit haar tas in de hoek van haar kamer. Met haar jas nog aan wil ze direct weer naar buiten rennen. Haar moeder steekt haar hoofd om de hoek van de deur. Verbaasd kijkt ze Marith aan, die klaar staat om direct weer weg te gaan.

'Zeggen we geen gedag meer als je thuiskomt? En moet je niet eerst even wat drinken voordat je andere dingen gaat doen?' vraagt ze.

'Ja, maar...' begint Marith, 'ik ga naar Rinze.'

Haar moeder gaat in de deuropening staan en slaat haar armen over elkaar. Er gaat een wenkbrauw

omhoog en Marith weet uit ervaring dat er dan een preek gaat komen.

‘Marith, ik weet dat Anita heeft gezegd dat je net zo vaak mag komen als je wil, maar dat betekent niet dat je gaat lopen haasten en wij niet meer even gezellig wat kunnen gaan drinken.’

‘Ja, maar...’

‘Geen gemaar. Tien minuutjes maken ook niet uit. Trek je jas uit en kom eerst beneden wat drinken. De thee staat al klaar.’ Terwijl haar moeder de trap afloopt zegt ze met een kleine trilling in haar stem: ‘Ik vind het fijn als je dan wat over je dag wilt vertellen.’

Hoewel Marith liever meteen naar Rinze was gegaan begrijpt ze wel dat haar moeder het fijn vindt als ze nog even blijft. Het is een beetje hun momentje van de dag. Na schooltijd een kopje thee of een glas fris en dan vertelt Marith hoe haar dag was. Haar moeder luistert dan naar haar verhalen. Soms moeten er tranen gedroogd worden, maar meestal lachen ze om de kleine dingen.

Met een zucht trekt Marith haar jas uit en loopt naar beneden. Haar moeder heeft de thee al ingeschonken en haar favoriete koekjes liggen op een schoteltje naast haar kopje.

‘Sorry mam, maar ik...’

Haar moeder maakt een gebaar en wuift haar excuus opzij. ‘Ik begrijp het ook wel,’ zegt ze. ‘Maar ik vind het ook fijn om nog wat tijd met je door te brengen. Je wordt al zo snel groot. Straks heb je helemaal geen tijd meer voor mij.’

‘Natuurlijk heb ik tijd voor jou,’ roept Marith. Ze kijkt haar moeder aan. Ze weten allebei dat ze vroeger samen uren aan de keukentafel konden knutselen. Jasper zat dan in zijn kinderstoel propjes op de grond te gooien en kraaide van plezier. Nu gaat Marith steeds vaker ’s middags met haar vriendinnen mee en haar huiswerk neemt ook steeds meer tijd in. Hoewel ze gek is op haar broertje, samen spelen doen ze nog maar zelden.

Ze neemt een hap uit haar Bastognekoek en begint te vertellen over school. Vijftien minuutjes later geeft haar moeder haar een dikke knuffel en een kus op haar hoofd. ‘Ga nu maar gauw, Anita weet dat je eraan komt.’

Dat laat Marith zich geen twee keer zeggen. Ze springt overeind, graait naar haar jas en rent de buitendeur uit.

Voordat ze bij Anita aanbelt, haalt ze twee keer diep adem. Er klinkt direct een hoop geblaf aan de andere kant van de deur. Door het ribbeltjesglas heen ziet ze een vertekende vorm op en neer springen. Rinze kondigt haar bezoek met een hoop lawaai aan.

Als Anita de deur opent begint Rinze druk om Mariths benen rond te springen. ‘Achteruit, Rinze! Laat Marith even rustig binnenkomen,’ roept Anita. ‘Negeer haar maar even als je wilt. Wij proberen haar te leren bezoek eerst rustig binnen te laten komen voordat Rinze zichzelf opdringt.’

Marith knikt begrijpend. Zij vindt het zelf niet erg dat Rinze zo enthousiast is, maar ze weet dat haar moeder er vreselijk zenuwachtig van zou worden. Ze vindt het slim van Anita om met Rinze te oefenen. Ze speelt het spelletje dan ook mee. Rustig loopt ze achter Anita aan de woonkeuken in.

Rinze blijft even verbaasd staan en doet dan extra haar best om aandacht te trekken. Wanneer ze merkt dat Marith haar niet aankijkt en niet reageert, druipt ze een beetje beteuterd af.

Na een minuutje geeft Anita Marith een koekje voor Rinze. ‘Als je haar nu roept mag je haar dit geven. Ze heeft het heel goed gedaan!’

‘Rinze!’ roept Marith. Tjoep... met een noodvaart komt Rinze de bocht omrennen en glijdt uit op de gladde vloer. Lachend beloont Marith haar met het koekje en knuffelt haar.

‘Je bent heel goed met honden,’ zegt Anita. ‘Ik kan zien dat je een band met ze hebt.’

Marith kijkt op en straalt van oor tot oor. ‘Dat vind ik zelf nou ook,’ zegt ze lachend.

Nadat Anita haar heeft laten zien waar ze het riempje van Rinze kan vinden, loopt Marith met haar ‘leenhond’ de straat in. Anita heeft laten zien waar ze zelf weleens met Rinze wandelt. Marith heeft ook nog een paar plekjes opgenoemd die Anita nog niet kende.

In het begin mag Marith Rinze nog niet loslaten. Anita heeft gezegd dat ze eerst aan elkaar moeten wennen. Als Rinze eenmaal goed naar haar luistert, mag ze af en toe los. Het lijkt Marith erg leuk om dan een balletje te gooien zodat Rinze hem kan halen.

Marith moet eerst twee straten door en een kruising oversteken voordat ze bij een groenstrook komt. Hier mogen honden loslopen. Vandaag heeft Rinze alleen pech. Ze dribbelt keurig naast Marith en kijkt steeds omhoog om te zien of ze het wel goed doet.

Marith vindt dat Rinze het geweldig goed doet en zegt telkens met een lief stemmetje: ‘Brave hond..., braaf hoor!’ Telkens als ze Rinze beloont met een ‘Braaf!’ ziet ze Rinzes koppie een beetje schuin gaan. Haar oortjes spitsen zich en haar oogjes staan oplettend.

Wanneer ze terugkomen, staat er een brommer op de oprit. Haar buurjongen is thuis. Een beetje

zenuwachtig belt Marith weer aan. Rinze staat rustig naast haar te wachten.

Er wordt opengedaan en Marith staat oog in oog met Thijs. Wat verbaasd kijkt hij van Marith naar Rinze, die tegen hem opspringt.

Anita komt aan de deur en roept: ‘Nou Thijs, stel je even voor.’

‘Hoi, Thijs...’ zegt hij kort. ‘Doei.’ Hij pakt zijn helm, stapt langs Marith heen en loopt naar zijn brommer.

‘Eh... hoi,’ stamelt Marith met een rood hoofd.

‘Let maar niet te veel op hem, hij trekt wel bij,’ zegt Anita. ‘Ging het goed, hebben jullie lekker gewandeld?’

Nog herstellend van de plotselinge ontmoeting met Thijs knikt Marith en loopt achter Anita aan. Thijs mag dan wel heel cool zijn, erg vriendelijk is hij niet. Gelukkig maakt Anita veel goed. Zij babbelt vrolijk over Rinze en al gauw kletst Marith honderduit over de dieren die zij leuk vindt.

HET RIEMPJE

De nieuwe buren wonen er nu meer dan een maand. In die tijd heeft Marith zeker wel een keer of twintig met Rinze gelopen. Soms loopt Karen een rondje met haar mee, voordat ze naar huis gaat. Maar meestal gaat Marith alleen.

Alleen is er afgelopen week van wandelen niet veel gekomen. Er moet veel gedaan worden voor school en ze zit uren aan haar huiswerk. Daarnaast zijn er projecten die af moeten. Omdat Karen bij haar in de klas zit doen ze veel samen.

Vandaag heeft Karen andere afspraken en Marith vindt dat het weer eens tijd is voor een wandeling. Een tijdje geleden was Anita met haar en Rinze meegelopen.

Ze hadden Rinze losgelaten en Anita had gekeken of Rinze goed naar Marith luisterde. Het was geweldig goed gegaan en Rinze was superbraaf geweest.

Sindsdien mag Marith Rinze in het losloopgebied loslaten wanneer ze daar zin in heeft. Marith kan nu met de werpstok tennisballen gooien waar Rinze met een vaart achteraan racet om ze op te halen.

Vandaag wil ze weer oefenen met de werpstok. Rinze wil de ballen wel halen, maar ze nog niet altijd terugbrengen en loslaten.

‘Als je de bal niet loslaat kan ik hem ook niet meer gooien,’ had Marith tegen Rinze gezegd. Het ging daarna iets beter, maar er moet nog wel getraind worden.

Ze had bedacht dat op het moment dat Rinze haar de bal geeft, zij ‘braaf’ zou zeggen terwijl ze Rinze meteen een koekje zou geven. Daarom heeft Marith ook een handvol kleine hondenkoekjes in haar jaszak als ze bij Anita op de keukendeur klopt. Tegenwoordig loopt Marith altijd achterom als ze Rinze komt halen.

Rinze komt al blaffend en kwispelend aanrennen. Ze heeft onthouden dat telkens als Marith er is, ze iets leuks gaan doen.

‘Hallo, ik kom Rinze even halen,’ roept Marith.

Ze hoort dat op de overloop de stofzuiger wordt uitgezet. Anita komt naar beneden lopen. ‘Zo, ga je weer oefenen met apporteren?’ vraagt Anita.

‘Ja, ze doet het al erg goed’ zegt Marith. ‘Rinze laat de bal wel los, maar ze legt hem steeds ver weg en dan moet ik hem zelf nog pakken. Ik wil eigenlijk dat ze hem in mijn hand geeft. We gaan het gewoon nog eens proberen.’

‘Goed hoor,’ zegt Anita. ‘Zou je vandaag Rinze iets eerder thuis willen brengen? Wij zijn uitgenodigd voor een etentje. Thijs is er straks ook niet. Het zou fijn zijn als Rinze thuis is en ik de deur gewoon op slot kan doen.’

‘Dat is goed hoor,’ zegt Marith. ‘Wij zijn met een uurtje weer terug. Is dat vroeg genoeg?’ Anita knikt.

Marith pakt Rinzes halsband en doet het haar om. Ze knipt het riempje eraan. Rinze is braaf gaan zitten, ze weet dat ze weer gaan wandelen. Marith pakt de werpstok en propt in haar linker en rechter jaszak een tennisbal.

Buitengekomen slaan ze links af op weg naar het park. Het weer is prachtig. Met een blij gevoel lopen ze samen stevig door. Ze willen geen tijd verliezen.

Marith en Rinze zijn al veel mensen tegengekomen die ook hun hond in het park uitlaten. Sommigen denken dat Rinze haar hond is. Nu Rinze vaker los kan,

speelt ze ook wat meer met andere honden. Marith kijkt graag naar hun spel. Ze beleeft veel plezier aan de malle toeren die de spelende honden uithalen.

Een paar keer had iemand opgemerkt dat zij zo'n een leuke hond heeft en hoe goed Rinze naar haar luistert. In het begin zei Marith dan dat Rinze niet haar hond was. Dat ze haar uitlaat voor de buurvrouw. Maar Marith weet dat dit niet helemaal klopt. Anita kan Rinze makkelijk zelf uitlaten. Marith doet dit voor zichzelf. Dit is haar momentje. Op haar wandelingen is zij eventjes het vrouwtje van Rinze. Als er nu iemand zegt dat ze een leuk hondje heeft, zegt ze gewoon: 'Dank u wel, ik ben ook erg blij met haar.'

Op het veldje waar honden los mogen is het stil. Marith vindt dat nu wel even prettig. Als er andere honden zijn, wil Rinze vaak spelen. Trainen lukt dan niet altijd even goed. Rinze is dan snel afgeleid, of een andere hond gaat er met de bal vandoor. Hoewel Marith daar soms erg om moet lachen is het vaak een heel gedoe om de bal weer terug te krijgen.

Marith vindt dat veel honden slecht naar hun baas luisteren. Ze geven de bal of stok niet en komen niet als de baas hun roept. Marith ziet het vaak en daarom traint ze goed met Rinze.

Ze laat Rinze eerst zitten voordat ze haar riempje van de halsband losmaakt. Telkens als Rinze iets goed doet

zegt Marith 'braaf' en geeft Rinze een aai over haar bol of een hondenkoekje.

Ze klemt een van de tennisballen in de werpstok. Dan laat ze Rinze zien dat ze hondenkoekjes bij haar heeft. Eigenlijk is dat niet eens nodig. Rinze heeft zo'n goede neus, zij heeft allang geroken dat Marith koekjes bij zich heeft.

Marith brengt haar arm zo ver ze kan naar achteren. Met al haar kracht werpt ze de bal zo ver ze kan. Als een pijl schiet Rinze weg achter de bal aan. Nog voordat de bal de grond heeft geraakt is Rinze er bijna. Zodra de bal een keer stuitert maakt Rinze een enorme sprong. Nog voordat die voor een tweede keer op de grond neer kan komen hapt ze de bal uit de lucht.

Rinze remt af en komt met de bal in haar bek op een drafje terug gerend. Marith staat in haar handen te klappen en haar aan te moedigen de bal te komen brengen.

'Goed zo Rinze, wat ben jij toch een knappe hond.' Marith zakt door haar knieën om de bal aan te kunnen pakken. Ze heeft eens gelezen dat over een hond heen gebogen staan, dominant is. Vaak vinden honden dat bedreigend en komen ze niet naar je toe.

Rinze komt tot vlak bij haar. Marith steekt haar handen uit. Haar ene hand is open. In haar andere hand heeft ze een hondenkoekje verstopt. Eigenlijk wil Rinze

de bal niet loslaten, maar zodra Rinze het koekje ruikt laat ze de bal voorzichtig uit haar bek vallen. Terwijl Marith met haar rechterhand de bal opvangt opent ze haar andere hand zodat Rinze het koekje kan pakken. Dat ging goed. Nog een keer.

Rinze heeft de bal al zeker een keer of drie goed teruggebracht. Marith weet dat ze niet te lang moet oefenen. Wanneer Rinze moe wordt, wil ze de bal niet meer terugbrengen. Het is het beste om te stoppen als een oefening eenmaal goed gaat.

Nog één keer gooien. Weer werpt Marith de bal zo ver ze kan. Dit keer verdwijnt de bal echter in de bosjes. Barst! denkt Marith. Straks ligt hij ergens tussen de struiken en moet ik hem zelf gaan zoeken.

Rinze is in die tijd tussen de struiken verdwenen. Marith ziet haar de bosjes in en uit lopen, op zoek naar de verdwenen bal. Ze wil Rinze even de tijd geven om de bal te vinden. Honden kunnen wel een miljoen keer beter ruiken dan mensen. Marith vertrouwt er dan ook op dat het Rinze wel lukt.

Het duurt even voordat Rinze de bosjes uitkomt. Ze heeft iets in haar bek en het lijkt niet op een bal. Marith doet een paar stappen naar voren. Als ze beseft dat Rinze dat wat ze gevonden heeft, naar haar toe brengt, blijft ze staan. Ze pakt vast een koekje.

Trots deponeert Rinze haar buit voor Mariths voeten. Een klein felblauw hondenriempje ligt voor haar neus in het gras. Marith geeft Rinze het koekje. Een beetje verward raapt ze het riempje op. Het ziet er nog vrij nieuw uit. Ze kijkt om zich heen. Ze heeft hier vandaag nog geen honden gezien. Ook kent ze niemand met een hond die zo'n riempje heeft.

EEN VERWARREND GESPREK

Marith zit op haar knieën met het riempje nog in haar handen en veegt het vuil eraf.

-Best mooi, hè? Voor jou!-

Marith is een beetje in de war, dacht ze dit nu zelf? Het klonk niet als de stem van haar eigen gedachten. Marith kijkt Rinze aan. Die staat onverstoorbaar en kijkt Marith recht aan. Haar staartje gaat vrolijk heen en weer.

-Nee joh, gekkie. Ik heb hem voor jou gevonden. Ik dacht, misschien heb je hem nog eens nodig.-

Marith weet niet wat ze meemaakt. De woorden die ze in haar hoofd hoort, zijn niet van haar. Het is niet echt een stem die ze hoort. Het lijkt wel alsof de woorden van Rinze komen. Verbaasd kijkt ze naar Rinze. 'Ben jij het die tegen mij praat?' vraagt ze.

Rinze blijft haar strak aankijken en weer hoort Marith woorden die niet van haarzelf komen.

-Natuurlijk, wat denk jij dan! Ik praat heel vaak tegen jou.-

Maar dat kan toch niet, denkt Marith.

-Ja hoor, dat kan wel. Ik weet het ook als je veel aan me denkt.-

Weer hoort Marith de stem antwoord geven. Zelfs voordat zij hardop heeft kunnen zeggen wat ze dacht. Dit is gestoord, volkomen gestoord, denkt ze. Ze gaan me nu echt naar het gekkenhuis sturen.

-Wel nee joh, ik vind je niet gek, hoor.-

Marith schudt haar hoofd. Ik droom, ik slaap, Rinze is een pratende hond... Rinze wordt beroemd. Dit is... dit is... Dit is geweldig! Dit is super!

- Ho, ho, zo bijzonder is het niet, hoor. De meeste dieren praten met hun baasjes. Niet iedereen is zoals jij. De meeste mensen luisteren niet naar hun dieren.-

‘Zijn er meer mensen die jou kunnen horen dan?’ vraagt Marith hardop. Meteen kijkt ze op of iemand haar heeft zien praten tegen een hond. Ze wil niet de indruk wekken dat ze met denkbeeldige vriendjes praat. Dit houdt ze echt wel geheim.

Een eindje verderop ziet ze een vrouw aan komen lopen met haar hond. Rinze heeft daar al vaker mee gespeeld. Marith staat op. Rinze kan dan nog even tien minuutjes spelen voordat ze terug naar huis gaan. Ze heeft veel om over na te denken.

Als Rinze de hond in de gaten krijgt, rent ze er vrolijk op af. Samen beginnen ze te spelen. De vrouw probeert een praatje te maken, maar Marith geeft nauwelijks antwoord. Ze is er met haar hoofd niet bij. Wel honderd

vragen schieten door haar hoofd. Vechtend om een plekje om als eerste beantwoord te worden.

Hoe kan dit? Waarom ik? Waarom Rinze? Kunnen alle dieren zo praten? Waarom wist ik dit niet? Kunnen papa en mama dit ook? En Anita? En dan komt er een vraag waar ze een beetje van schrikt. En Mits...? Heeft Mits ook met haar willen praten en heeft Marith haar toen niet verstaan? Dit is een gedachte waar ze verdrietig van wordt.

De vrouw is met haar hond doorgelopen. Marith heeft het nauwelijks in de gaten. Ze roept Rinze, die braaf aan komt rennen. Marith doet haar aan de riem en stopt het gevonden blauwe riempje in haar jaszak. Ze is vergeten aan de vrouw te vragen of die misschien wist van wie het was.

De verloren bal ligt vergeten in de bosjes. Jammer dan, denkt Marith. Die vinden we nog weleens en anders heeft een andere hond er misschien nog plezier van.

Stil lopen ze naar huis. Marith diep in gedachten en Rinze een beetje timide aan de riem naast haar. Zij voelt Mariths verwarring.

‘Oh, jullie zijn snel terug?’ zegt Anita. ‘Er is nog lang geen uur voorbij. Is er iets gebeurd?’

‘Ik...’ Marith aarzelt. Eigenlijk wil ze graag vertellen wat er gebeurd is, maar ze moet hier eerst goed over

nadenken. Stel je voor dat Anita niet meer wil dat ze met Rinze wandelt.

‘Ik... ik ben de bal verloren,’ begint ze. ‘En Rinze heeft een riempje gevonden.’ Ze haalt het riempje uit haar jaszak en houdt het omhoog.

Anita lacht. ‘Dat is een mooi riempje, dat kan nog weleens van pas komen. Bewaar het maar goed.’

Anita ziet dat Marith ergens mee zit en ze zegt: ‘Dat van die bal geeft niets. Dat weet je toch wel. Maak je daar maar niet druk om.’

Marith kijkt naar Rinze. Ze bukt en maakt haar halsband los. Dan geeft ze Rinze een kus op haar bol. ‘Tot de volgende keer Rinze,’ zegt ze.

Er komt dit keer geen antwoord. Heeft ze het zich allemaal verbeeld?

Ze wenst Anita een fijne avond en gaat naar huis. Haar vader is laat vanavond en ze heeft nog een uur voordat ze zelf gaan eten. Ze zou graag met hem praten. Vroeger toen haar vader nog bij zijn ouders woonde hadden ze twee honden. Ze is benieuwd of hij ook met ze kon praten. Misschien had ze het dan wel van haar vader?

Hoewel er nog huiswerk op haar ligt te wachten, laat Marith zich achterover op haar bed vallen en doet haar ogen dicht. Ze haalt zich opnieuw alles voor de geest.

leder woord, iedere gedachte. Het was zo echt. Zo verwarrend en toch ook zo fijn.

Marith zou wel uren met Rinze willen praten over van alles en nog wat. Wat vindt Rinze van haar? Is ze blij met haar wandelingen? Vindt ze Marith niet te streng?

Dan denkt ze weer aan Mits. Ze heeft Mits zo gemist. Zo met haar ogen dicht komen er beelden van haar en Mits in de tuin. Ze spelen met een touwtje en Marith moet lachen. De beelden wisselen elkaar af. Het laatste wat Marith hoort is:

-Ik mis jou ook.-

Mariths vader zit op de rand van haar bed: 'Zo slaapkop, zware dag gehad?'

Geschrokken schiet Marith overeind. Ze heeft bijna een half uur geslapen.

'Ik ben in slaap gevallen.'

'Ja, dat zag ik,' zegt haar vader lachend. Hij staat op en loopt naar de deur. 'We gaan zo eten en mama vroeg of ik je even wilde roepen.'

Marith zwaait haar benen van haar bed en loopt hem achterna. Ze heeft besloten voorlopig niets te zeggen over wat ze heeft ervaren. Dit is nog niet de tijd om met haar vader te praten.

KIND AAN HUIS

De dagen daarna komt het er niet van om haar vader te vragen naar zijn ervaringen met zijn honden van vroeger. Ook met Rinze gaan wandelen schiet er een beetje bij in.

Marith heeft zich samen met Karen opgegeven voor een theaterproject dat via school loopt. Hoewel zowel Karen als Marith geen heel grote rol hebben, moet er natuurlijk wel gerepeteerd worden. Vaak blijven ze na schooltijd nog een tijdje hangen om de tekst in te studeren. Als Marith thuiskomt is het meestal tijd om te gaan eten en wanneer ze na het eten klaar is met haar huiswerk, is het eigenlijk te laat om nog met Rinze te lopen. Haar moeder vindt het geen prettig idee dat ze 's avonds nog in het park wandelt. Zelfs niet met een hond.

Het is vijf dagen na die bijzondere ervaring als Marith weer met Rinze gaat lopen. Het blauwe riempje ligt in een laatje van de kast in haar kamer. Ze is het voorval met de woorden in haar hoofd eigenlijk alweer een beetje vergeten.

Anita zit met een boek op haar schoot in de tuin. Ze geniet van de zon en kijkt op als ze Marith ziet

aankomen. Rinze, die aan haar voeten ligt, springt op en rent naar Marith. Ze is zo blij dat haar vriendin er weer is. Ze laat zelfs het botje liggen waar ze op lag te kluiven.

Marith bukt zich om Rinze te aaïen.

‘Hoi,’ zegt ze.

‘Jij ook hoi, we hebben je al een tijdje niet gezien. We dachten al dat je verhuisd was,’ grapt Anita.

Marith moet lachen. ‘Ja, ik heb het nu een beetje druk met het toneelstuk. Ik hoef niet veel te doen, maar ik wil het wel goed doen. We zijn dus druk aan het oefenen.’

‘Net zoals je bij Rinze doet,’ zegt Anita, ‘je blijft net zo lang met haar oefenen tot ze het goed doet.’ Anita vindt het knap van Marith dat zij zich helemaal inzet voor wat ze wil bereiken.

‘Ja, eigenlijk is dat wel zo,’ zegt Marith. ‘Gelukkig voor mij is Rinze heel slim en vinden we het allebei leuk om te doen.’

‘Nou, gaan jullie dan maar snel,’ zegt Anita, ‘dan ga ik verder in mijn boek. Je weet de weg.’

Marith loopt naar binnen. Ze weet inderdaad de weg. Ze is hier inmiddels kind aan huis. Haar moeder heeft weleens gezegd dat het net is alsof Anita en Thomas haar geadopteerd hebben.

‘Nou, daar denkt Thijs heel anders over,’ had Marith geantwoord.

Sinds die ene keer dat Marith Rinze terugbracht na de wandeling en hij de deur open had gedaan, was ze hem nauwelijks tegengekomen. De keren dat ze hem zag, hadden ze vrijwel geen woord gewisseld. Hij sleutelde dan aan zijn brommer of racete er net weer op weg.

Haar moeder had van Anita gehoord dat hij het moeilijk had met de verhuizing. Hij miste zijn oude school en zijn vrienden in zijn vorige woonplaats. Marith kan het zich wel een beetje voorstellen.

Zelf is ze maar één keer verhuisd, toen ze net twee was. Ze kan zich er niets van herinneren en is verder opgegroeid met de kinderen uit de straat. Een paar daarvan zitten bij haar op school. Eén gezin is een aantal jaar geleden verhuisd en de rest zit op een andere school. Ze spelen natuurlijk niet meer zoals vroeger met elkaar. Toch zou ze het missen als ze de anderen nooit meer zou zien.

Vanuit de gang ziet ze Thijs in de huiskamer zitten. Hij ligt languit op de bank televisie te kijken. Hij kijkt haar aan zonder iets te zeggen. Marith krijgt een kleur. Rinze rent achter haar langs en springt bij Thijs op schoot.

‘Ik...’ stamelt ze. Even weet ze zich geen houding te geven. ‘Ik zou Rinze even uitlaten.’

‘Best hoor,’ zegt Thijs. Hij draait zijn hoofd weer naar de televisie en aait Rinze over haar kop. Die kijkt

demonstratief naar Marith. Het lijkt alsof ze Marith uitdaagt om nu eens meer dan één suffe zin te zeggen.

Marith is boos op zichzelf en op Rinze. Waarom laat ze zich toch zo van haar stuk brengen door die gast? Het lijkt wel of ze niet normaal kan praten of zo.

Ze graait de riem van de kapstok. Verdorie Rinze, werk eens effe mee, denkt Marith. Ze haalt diep adem en draait zich om.

Met een zo vriendelijk mogelijke stem roept ze: ‘Kom Rinze, ga je mee wandelen?’ Tot haar enorme opluchting springt Rinze van Thijs z’n schoot en rent naar haar toe.

Zonder zijn blik van de televisie af te halen zegt Thijs: ‘Je hebt haar wel goed afgericht.’

‘Ja,’ zegt Marith. Ze doet Rinze haar halsband om en smeert hem snel naar buiten. Ze heeft geen idee of Thijs het als compliment bedoelde of niet.

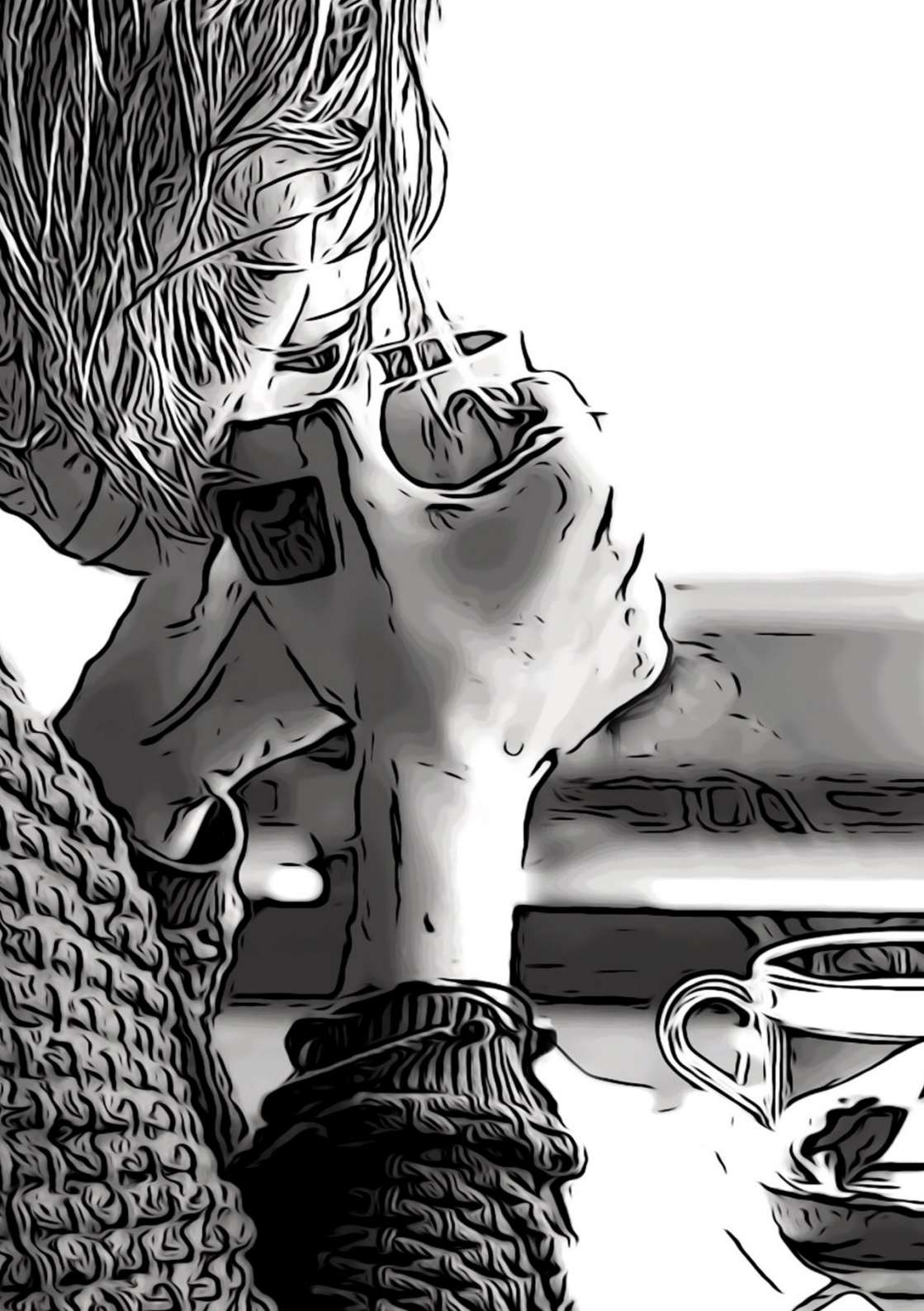
Gelukkig klopt haar hart na een tijdje wat rustiger. Ze kan weer genieten van het mooie weer en het hondje dat naast haar dribbelt. In haar haast om weg te komen is ze vergeten de werpstok en de bal mee te nemen. Ze heeft geen zin om nog terug te gaan en samen lopen ze door naar het park. Dan maar een keer niet oefenen. Zo erg is dat niet.

Ze hoopt dat er wel andere honden in het park zijn. Het zou leuk zijn als Rinze even zou kunnen spelen. Bij het park aangekomen, hoort Marith aan het geblaf al van grote afstand dat er meer honden zijn.

Als ze het veldje kan overzien, telt ze zeker tien honden. De baasjes staan in kleine groepjes bij elkaar. De meeste daarvan staan met elkaar te kletsen en letten niet op hun hond. Marith snapt dat niet. De meeste honden zijn vriendelijk, maar er kan altijd iets gebeuren. Daarbij denken honden ongeveer op de manier van een driejarig kind. Kleine kinderen hou je toch ook in de gaten?

De meeste honden en baasjes kent ze nu wel. Terwijl ze nog op een afstandje van de spelende honden is laat ze Rinze los. Eenmaal vrij neemt Rinze een spurt en mengt zich in het spel.

Marith heeft nog even geen zin om bij een van de groepjes te gaan staan en loopt rustig door. Ze neemt het pad dat om het veldje heen loopt. Zo kan ze Rinze goed in de gaten houden. Rinze kan op haar beurt lekker spelen zonder dat ze Marith kwijtraakt.

RINZE IS WEG

Met een verhit hoofd en volledig over haar toeren komt Anita door de openstaande buitendeur de keuken inlopen.

‘Rinze is weg, Rinze is weg!’ roept ze. ‘Hebben jullie haar gezien?’

Marith die net tegen haar moeder over haar schooldag vertelt, kijkt verschrikt op en gooit bijna haar kop thee om.

‘Wat?! Hoe kan dat nou?’ roept ze.

Anita is gaan zitten met haar hoofd verdrietig in haar handen.

‘Ik heb overal in het park gezocht en geroepen. Normaal komt ze altijd direct aanlopen. Ik dacht dat ze misschien vast naar huis was gelopen. Ik heb overal gezocht. In de slaapkamers, de badkamer, de keuken, de kelder, de schuur en in de tuin. Ik heb zelfs in alle kasten gekeken.’

Terwijl haar moeder troostend een kop thee in Anita’s handen duwt, zegt Anita met een verdrietige stem: ‘Jullie zijn mijn laatste hoop.’

Marith springt op en rent tegen beter weten in het huis door terwijl ze Rinze roept. De hele dag is er

niemand thuis geweest en waren de deuren dicht. Marith was twintig minuten eerder met haar moeder en Jasper samen thuisgekomen. Jasper was boven gaan spelen en Marith was met haar moeder thee gaan zetten. De deur had nog maar net opengestaan.

Daarbij kwam dat Rinze nooit langs haar gelopen zou zijn zonder haar eerst te begroeten. Rinze moest wel ergens buiten zijn en zij wil gaan zoeken. Snel grijpt ze het blauwe riempje mee dat Rinze laatst tijdens een van hun wandelingen voor haar gevonden had. Misschien zou ze het nog nodig hebben.

In de keuken blijft ze even staan en kijkt haar moeder en Anita doordringend aan. 'Ik ga Rinze vinden,' zegt ze.

Dan rent ze de keuken uit en begint al om Rinze te roepen voor ze het tuinpad af is en de straat op rent.

In de keuken sterft de stem van haar moeder weg die haar nog naroept voor het eten terug te zijn. Marith heeft het niet gehoord.

Ik moet een plan hebben, denkt Marith. Ze heeft de hele straat doorgelopen, geroepen en in de tuinen gekeken. Sommige mensen die langskwamen keken al een beetje vreemd toen ze op haar knieën onder de struiken door gegluurd had om in een tuin te kunnen kijken.

Marith besluit overal aan te bellen en iedereen die ze tegenkomt te vragen of ze een klein wit hondje hebben

gezien. Ook gaat ze bij twee van haar klasgenootjes langs om te vragen of die kunnen helpen zoeken.

Gelukkig heeft ze nog wat over van de hondenkoekjes die ze laatst meegenomen had. Als Rinze bang of geschrokken is, heeft ze in ieder geval iets lekkers om haar te lokken. Vastberaden gaat ze op weg om Johan en Evelien op te halen om haar te helpen.

Twee uur later en na wel tachtig keer aanbellen, hebben ze echter nog niemand gesproken die Rinze gezien heeft. Ook de mensen die ze op straat hebben aangesproken hebben haar niet gezien. Alle drie kregen ze wel een keer het advies om posters op te hangen met een foto van Rinze.

OP ZOEK NAAR RINZE

Het eten schiet erbij in. Hoewel Mariths moeder het begrijpt, is ze boos dat Marith niet op de tijd gelet heeft. Maar Marith is veel te ongerust om te eten. Op aandringen van haar moeder neemt ze uiteindelijk een boterham. Haar klasgenootjes konden verder ook niets meer doen en waren naar huis gegaan.

Marith wil het liefst direct verder zoeken. Helaas steekt haar moeder daar een stokje voor. Ze vindt het niet goed als Marith 's avonds in haar eentje op zoek gaat naar een vermiste hond. Jammer genoeg is haar vader het dit keer gloeiend met haar moeder eens.

‘Anita en haar man Thomas krijgen alle hulp waar ze om gevraagd hebben,’ zegt hij. ‘Ze zijn aan het zoeken. Ik print straks een aantal posters en je moeder houdt het hier in de gaten. Als je per se nog wilt zoeken, dan mag je met Thijs mee. Hij komt zo thuis van zijn baantje bij de garage van zijn oom en dan kunnen jullie samen gaan.’

Marith schrikt. ‘Thijs? Serieus? Kan dat niet met iemand anders? Ik heb Thijs toch helemaal niet nodig? Rinze luistert toch veel beter naar mij dan naar Thijs.’

‘Dat is zelfs nog beter,’ redeneert haar moeder. ‘Thijs was best van slag toen hij hoorde dat zijn hond weg was. Rinze luistert goed naar jou en vier ogen zien meer dan twee. Zo kun je hem goed helpen.’

‘Zijn hond?’ vraagt Marith verbaasd.

‘Ja,’ zegt haar moeder. ‘Rinze hoort natuurlijk bij hen allemaal, maar Thijs heeft haar twee jaar geleden gekregen. Hij heeft het een periode erg zwaar gehad nadat zijn beste vriend een ernstig ongeluk kreeg. Na een maand op de intensive care is zijn vriend overleden. Thijs had het daar heel moeilijk mee en kon wel een maatje gebruiken. Rinze is toen bij hen komen wonen. Zij heeft hem geholpen weer gelukkig te worden en nieuwe vrienden te maken.’

Marith is er stil van. Dít wist ze niet. Van Anita had ze gehoord dat hij het druk heeft met school en zijn baantje. Karen vindt hem natuurlijk geweldig, maar Marith vond dat hij, tegen haar, altijd een beetje uit de hoogte deed.

Ineens kijkt ze met hele andere ogen naar Thijs. Geen wonder dat hij het moeilijk vindt om nieuwe vrienden te maken. Je kunt ze ook weer kwijtraken. Toch vindt Marith wel dat als Rinze echt van hem is, hij best wat vaker met haar zou mogen wandelen. Zeker nu ze weet dat Rinze een echte vriendin voor hem is geweest.

Hoewel ze weet dat honden wel vaker mensen helpen, maakt dat Rinze in haar ogen nog specialer. Rinze doet dat ook voor haar. Het lijkt wel een superkracht die honden hebben, denkt Marith. Ik ben veel blijer sinds Rinze in mijn leven is. Maar genoeg getreuzeld. Ik moet haar vinden! denkt ze.

Terwijl Marith opstaat, klopt Thijs op de deur. Aarzelend kijkt hij om de hoek. 'Ik geloof dat Marith mij gaat helpen met Rinze zoeken,' zegt hij.

Marith grist haar jas van de leuning van de stoel en stuift langs Thijs naar buiten. 'Kom op, we gaan naar het park.'

Buiten heeft Thijs zijn fiets al staan. 'Spring maar achterop,' zegt hij, 'dan zijn we er sneller. Als we haar vinden kunnen we lopend wel terug.'

Zwijgend rijden ze naar het park, ieder vol van hun eigen gedachten. Marith is in de war. Haar gevoelens gaan alle kanten op. Haar zorgen om Rinze en nu zit ze zowaar bij Thijs achterop de fiets, bijna alsof ze zijn vriendinnetje is. Niet dat ze dat is, maar ze hoort het Karen al zeggen. Die zoekt overal wat achter. Zelfs toen Karens broer iets zei over de kleur van Mariths ogen. Karen begon direct naar haar te knipogen en te zeggen hoe leuk het zou zijn als zij haar schoonzus zou worden. Ze moesten dan alleen wel nog even trouwen. En dat allemaal terwijl Karens broer al lang verkering had.

Bij het park aangekomen springt Marith van de bagagedrager. Thijs gooit zijn fiets tegen het hek. Snel zet hij hem op slot en kijkt Marith aan.

‘Jij komt hier vaak. Zeg jij maar welke kant we eerst op moeten.’

Marith kijkt even rond en wijst naar rechts, richting een aantal bomen met flink wat dicht struikgewas.

‘Van daar kun je ook de woonwijk weer in. Als Rinze ergens van geschrokken is, is ze misschien wel die kant op gegaan.’

Samen lopen ze de richting op die Marith aanwees. Het is vrij rustig in het park. Om de beurt roepen ze Rinze. Oh, wat zou het toch fijn zijn als Rinze direct aan zou komen rennen. Kwispelend zoals ze altijd doet wanneer ze met een balletje aan het spelen zijn.

Maar er is geen spoor van Rinze. Een zieke of gewonde hond kruipt weleens weg om zich op een veilig plekje te verstoppen. Bij een bosje duikt Thijs tussen de struiken en de brandnetels. Een klein hondje zoals Rinze kan er makkelijk tussendoor. Hij is voor niets tussen de brandnetels gesprongen, want Rinze is er niet. Gelukkig draagt Thijs een lange broek. Een beetje verwilderd komt hij de struiken weer uit. Er zitten overal bolletjes kleefkruid aan zijn kleren en in zijn haar is een takje blijven steken. Ondanks dat Marith zich zorgen maakt, moet ze lachen.

‘Kijk maar uit dat je zelf niet in struiken vast komt te zitten en zoekraakt. Straks moet ik jou ook nog redden,’ grapt ze.

Een beetje verdwaasd plukt Thijs de bolletjes van zijn mouw. Hij grijnst. ‘Er is wel wat meer voor nodig om mij te laten verdwijnen,’ zegt hij met een knipoog.

Marith bloost tot achter haar oren. Mijn hemel, dit gaat nog wat worden. Haar hart maakt vreemde sprongen. Ze zijn nog maar net begonnen en Rinze is nog nergens te bekennen.

Gelukkig stapt Thijs al door. Hij loopt richting een klein snackbarretje aan de rand van het park. In grote letters staat er ‘PUNTJE PATAT’ op geschilderd.

Marith komt er weleens met een paar van haar klasgenootjes. Ze zijn elke dag open. Marith vermoedt wat Thijs van plan is en loopt wat rustiger. Ze kijkt goed om zich heen. Af en toe bukt ze zich om onder een struik te kijken en roept zachtjes Rinzes naam. Ze wil Rinze niet afschrikken. Honden kunnen vele malen beter horen en ruiken dan mensen. Ze is er daarom van overtuigd dat Rinze zal komen of piepen als ze haar zou horen.

Als ze bij het snackbarretje aangekomen is staat Thijs te praten met een lange dunne man. Het is de eigenaar. Marith heeft hem al vaak gezien. Ze vindt dat hij wel wat weg heeft van frietjes. Dunne bleke vingers en armen

van friet. Een smal bleek gezicht met vriendelijke ogen en een mond die graag grapjes maakt. Marith vraagt zich af of hij daarom zulke geweldig lekkere frietjes maakt.

Thijs heeft hem een foto van Rinze laten zien. Het gezicht van de anders zo vrolijke frietbaas staat serieus. Hij gebaart naar de oostkant van het park. Wat slim van Thijs, denkt Marith. Nadat ze wat dichterbij is gekomen, kan ze hun stemmen te horen.

Ze hoort “meneer Patat”, zoals zij hem is gaan noemen, zeggen dat er in de Blokkerstraat een vrouw met twee honden woont die heel veel in het park loopt. ‘Als iemand jouw hond gezien kan hebben is zij het wel,’ zegt hij.

Thijs bedankt hem en stopt de foto weer in zijn jaszak. Het valt Marith op dat hij het heel voorzichtig doet om hem niet te kreukelen.

Als ze doorlopen zegt Thijs: ‘Ik weet waar de Blokkerstraat is en over wie meneer Storms het heeft. Een jongen uit mijn klas woont tegenover haar.’

Snel lopen ze naar de oostkant van het park. Af en toe kijken ze in bosjes en tussen struiken terwijl ze Rinzes naam roepen. Bij een groepje jongens en meisjes blijft Thijs staan. Ze zijn van Thijs z’n leeftijd. Er staan twee meisjes bij die vriendelijk naar haar kijken als Thijs haar voorstelt.

Marith heeft een van de meisjes weleens bij hem thuis gezien. Ze heeft lang blond haar en een vriendelijk gezicht.

Thijs haalt de foto van Rinze uit zijn zak. Hij legt uit dat Rinze vermist wordt en vraagt een beetje aarzelend of ze haar misschien gezien hebben. De meisjes kijken elkaar lacherig aan en dit keer krijgt Thijs een kleur.

Dat maakt Marith wel héél nieuwsgierig. Zij heeft de foto niet gezien en vraagt zich af wat erop te zien is waardoor Thijs begint te blozen. Ze probeert een beetje langs hem heen te gluren. Helaas stopt Thijs de foto alweer weg voordat ze iets heeft kunnen zien. Hm, pech, denkt Marith. Toch durft ze hem niet naar de foto te vragen.

De vriendinnen overleggen. Dan pakken de meisjes hun tassen en zeggen dat ze mee helpen met zoeken.

Thijs kijkt opgelucht. Hij stelt voor dat de meisjes de rest van het park doorzoeken, terwijl hij en Marith naar de Blokkerstraat gaan. Thijs geeft ze een paar hondenkoekjes mee om Rinze te lokken als ze haar ergens zien. Dan haalt hij zijn mobieltje tevoorschijn. Hij maakt snel een groeps-chat aan zodat ze elkaar op de hoogte kunnen houden. De meisjes controleren hun telefoon en gaan op weg.

Het is fijn dat er verschillende mensen naar Rinze zoeken. Toch maakt Marith zich steeds meer zorgen.

Rinze is al uren vermist en ze hebben nog geen spoor van haar.

Gelukkig is de mevrouw van de honden thuis. Ze kan zich Rinze wel herinneren, maar vandaag heeft ze haar niet gezien. Wel heeft ze nog een roddel over een vrouw twee straten verderop. Haar stem wordt scherper als ze vertelt dat die vrouw haar hondjes altijd los laat lopen. ‘Ze luisteren heel slecht en vaak loopt er eentje gewoon weg. Mensen die hun hond wel netjes aan de lijn houden, hebben er nogal eens last van. De honden zijn opdringerig en lopen gewoon achter je aan,’ moppert ze. ‘Een van die honden heeft weleens een uur bij mij voor de deur in de tuin gezeten. Uiteindelijk heb ik hem naar “dat mens” terug moeten brengen omdat hij mijn plantjes begon uit te graven.’

Marith kijkt naar de keurig onderhouden tuin. Ze krijgt er een vervelend gevoel bij. Het klinkt niet als iemand bij wie ze graag langsgaat om te vragen naar een vermiste hond. Aan de andere kant heeft die vrouw blijkbaar wel veel ervaring met weggelopen honden.

Marith kijkt Thijs aan. Op zijn gezicht staat duidelijk te lezen dat hij erop af wil.